

ยุคนีตทอง

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ปูนปิดทอง ● กฤษณา อโศกสิน

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๔

พิมพ์ครั้งที่ ๑-๕ : สำนักพิมพ์บำรุงสาสน์

พิมพ์ครั้งที่ ๖-๘ : สำนักพิมพ์ดับเบิลเดย์, ๒๕๔๑-๒๕๔๗

พิมพ์ครั้งที่ ๑๐ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, พฤษภาคม ๒๕๕๒

พิมพ์ครั้งที่ ๑๑ : ธันวาคม ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๑๒ : พฤษภาคม ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก : ก้อง

ออกแบบปก : สวรรค์ วงศาโรจน์

ราคา : ๔๑๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

กฤษณา อโศกสิน.

ปูนปิดทอง.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.

๖๑๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๘๑๓

ISBN 978-974-253-257-4

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ ศูนย์รวมลวดลาย

รัชชณ์ ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมขงศ์ คงใจ สุพรรณยา เสตรา

รจนา กงทน สุรินทร์ อมระประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคำพิภ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage: <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

พจมาน พงษ์ไพบูลย์

กว่าที่เด็กคนหนึ่งจะเติบโตขึ้นมาด้วยความแข็งแรง สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจได้นั้น ต้องอาศัยปัจจัยต่างๆ มากมายทั้งภายนอกและภายในของครอบครัว แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ ความรักความเอาใจใส่ด้วยจิตใจทั้งหมดของพ่อและแม่ แม้ความรักจะเป็นนามธรรมที่มีอาจจับต้องได้ แต่ความรักคือความรู้สึกอันอบอุ่นที่สัมผัสได้ ซึ่งเด็กโศกตหลายคนที่ได้รับรู้ และได้สัมผัสถึงความรักนั้น แต่ก็อาจมีเด็กอีกหลายคนที่มีอาจได้รับ

ดังเช่น *สองเมือง* ชายหนุ่มที่ดูเสมือนพร้อมพร้อมและโชคดีในหน้าที่การงาน แต่ใครจะรู้ว่า ภายใต้รูปลักษณะที่ดูดีนั้น เขาเป็นชายหนุ่มที่ว้าเหว่ และเย็นชา ด้วยว่าพ่อ-แม่แยกทางกันตั้งแต่เขาอยู่ในวัยเยาว์

ภทษณา อโศกสิน บันทึกเรื่องราวของ *สองเมือง* ด้วยมุมมองที่ลึกซึ้ง และสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาด้านหนึ่งของจิตใจที่จิตใจปิดบังไว้ด้วยกำแพงของความเกลียดชัง

ท้ายที่สุดเมื่อกำแพงนั้นสลายลง เราจึงได้เห็นความงดงามของหัวใจสีทองของใครบางคน และอาจจะหลายคนใน ‘**ปูนที่ปิดทอง**’

จากผู้เขียน

กฤษณา อโศกสิน

ข้าพเจ้าเริ่มเขียนนวนิยายเรื่อง ‘ปูนปิดทอง’ ตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๒๓ อายุของนวนิยายจึงใกล้จะครบ ๓๐ ปีในพ.ศ. ๒๕๕๓ นับว่ายาวนานพอสมควร จนทำให้ข้าพเจ้าต้องย้อนรำลึกถึงความคิดแรกอันเกิดจากแรงบันดาลใจที่กระตุ้นให้ตนเองสร้างนวนิยายเรื่องนี้

ตลอดเวลาอันยาวนาน ไม่ว่าเมื่ออ่านเรื่องยาวหรือเรื่องสั้น ข้าพเจ้าไม่ค่อยเคยพบงานใดที่ดึงเอาความบกพร่องของพ่อแม่ขึ้นมาเป็นตัวตั้ง มีแต่สื่อให้เห็นแต่ความเกรล่อมเหลวของลูกไม่เอาถ่านว่าชั่วร้ายอย่างนั้นเลวทรามอย่างนี้ ทั้งๆที่หลายกรณี หากมีใจเป็นธรรม ไม่เข้าข้างตนเอง ไม่เกรงใจคำว่า ‘บุพการี’ จนเกินไป รวมทั้งมีน้ำจิตน้ำใจเมตตาพอที่จะสาวไปหา ‘ต้นเหตุ’ เพื่อเก็บไว้เป็นข้อสังเกตเกี่ยวกับความล้มสลายในชีวิตของเด็กชายหญิงที่ถูกประณามว่า ‘เหลือขอ’ ก็อาจจะแลเห็นที่มาที่ไปของเรื่องราวว่าเป็นอย่างไรมาอย่างไร เด็กทั้งหลายจึงเดินทางมาพบจุดจบอย่างชวนอเนจอนาถถึงปานนั้น

ด้วยแรงความคิดที่ผุดขึ้น ข้าพเจ้าจึงมีภาพพระพุทธรูปตามติดมา นั่นก็คือสัญลักษณ์แห่งความเป็น ‘พระในบ้าน’ ของบิดามารดาผู้มีคุณสมบัติเต็มพร้อม ย่อมนำความก้าวหน้าของงานมาสู่บุตรธิดาของตนโดยไม่มีกัณฑ์หว้งใย

แต่บิดามารดาผู้บกพร่องอีกมากมายนั้นเล่า ควรจะเป็นพระพุทธรูปประเภทใด

คำถามนี้จึงฉายให้เห็นปูนปลาสเตอร์ปิดทอง จำลองของจริงมาทั้งองค์ นำมาตั้งไว้ตรงหน้า พร้อมกันนั้นก็ตั้งชื่อมันได้ว่า ‘ปูนปิดทอง’

นับเป็น ‘กรรม’ ที่เกี่ยวพันกันของหลายครอบครัว โดยข้าพเจ้านำมารวมไว้ในขบวนตัวอักษรที่ตั้งใจพรรณนา ให้เห็นพฤติกรรมของบิดามารดาที่สืบเนื่องมาจนกลายเป็นความอับปางของลูกหลาน นั่นก็คือจุดบอดเล็กที่รวมกันเป็นจุดบอดใหญ่ของสังคม

แต่ในความขมขื่นก็ย่อมมีความชื่นบาน ดังนั้น ท่ามกลางอนธการของชีวิต ข้าพเจ้าจึงประคิดประดอย ‘ข้างเผือก’ ขึ้นมาคู่หนึ่ง

คือ *สองเมือง* กับ *บาลี*

อิทธิพลของชายหนุ่มและหญิงสาว ช่วยให้ ‘ปูนปิดทอง’ มีความหวัง เกิดแสงสว่างพาดทับบนเงามืดแต่นั้นมาจนบัดนี้

คำประกาศของคณะกรรมการตัดสิน รางวัลซีไรต์ประจำปี ๒๕๒๘

คณะกรรมการตัดสินวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) มีมติให้นวนิยาย เรื่อง **ปูนปิดทอง** ของ กฤษณา อโศกสิน ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๒๘

นวนิยายเรื่อง **ปูนปิดทอง** เป็นวรรณกรรมริเริ่มสร้างสรรค์ เนื้อเรื่องเกี่ยวกับความรักของหนุ่มสาวที่มีปัญหาครอบครัวบ้านแตกสาแหรกขาด ซึ่งผู้เขียนได้สื่อสะท้อนความเข้าใจของชีวิต ให้เห็นคุณค่าความเป็นมนุษย์ในหน้าที่ของพ่อแม่ ทำให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน

นอกจากนี้ **ปูนปิดทอง** ยังเสนอแนวคิดเป็นประโยชน์สร้างสรรค์ให้กับชีวิตครอบครัว ด้วยความงดงามของชีวิตโดยใช้ความเลวร้ายเปรียบเทียบกับเกิดสำนึกร่วมกัน ตัวละครให้รายละเอียดของบรรยากาศที่สละสลวย งดงาม ประณีต เปรียบเทียบแง่คิดทั้งดีและเลว พร้อมกับคำตอบที่กระตุ้นให้ตระหนักถึงชีวิตครอบครัว

ด้วยคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้น **ปูนปิดทอง** จึงมีความดีเด่นสมควรแก่การยกย่อง ให้เป็นวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียนของประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๒๘

นายดิเรก กุลสิริสวัสดิ์

นายทองใบ ทองเปาด์

ศ. คุณหญิงจินตนา ยศสุนทร

ศ. คุณหญิงกุหลาบ มัลลิกะมาส

นายสุวัฒน์ วรดิลก

นางสุภัทรา สวัสดิรักษา

นางชมัยภร แสงกระจ่าง

สุนทรพจน์ของ กฤษณา อโศกสิน
เนื่องในวันรับพระราชทานรางวัลซีไรต์
วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๒๘

นานนับพันปีมาแล้ว โลกได้เป็นเจ้าของอารยณืล้ำค่าขึ้นหนึ่ง...ชนชาติทุกเผ่า
ทุกระดับการปกครองต่างมีอารยณืขึ้นนี้เป็นของคู่แผ่นดิน เมื่อการสื่อสารระหว่าง
มนุษย์ที่แตกต่างกันทั้งภาษา วัฒนธรรม และแนวคิดเป็นสิ่งจำเป็น ต่างก็ใช้
อารยณืสำคัญของตนเป็นบรรณาการหยิบยื่นแลกเปลี่ยนความซาบซึ้งชื่นชมแก่กัน
และกัน นับแต่บรรพกาลสืบมาจนปัจจุบัน อารยณืงามขึ้นนั้นมีชื่อว่า วรรณกรรม

ภาษาและอักษรคือเครื่องประดับอันวิจิตรของชาวโลก ได้รับการเจียรไน
ตกแต่งให้แพรวพราวเป็นลำดับมา มนุษย์จับมือกันด้วยน้ำใจปรองดองสมานฉันท์
ส่วนหนึ่งเพราะมีวรรณกรรมเป็นเครื่องร้อยรัด ปรกกายวรรณกรรมอันเรืองรอง ได้
ช่วยชนะต่อทุกสิ่งมาแล้วนับไม่ถ้วน เมื่อโลกร้อนระอุด้วยไฟสงครามและความขัดแย้ง
วรรณกรรมเป็นสิ่งเดียวที่ยังเหลือสำหรับปลอมโยน ช่วยเล่าโลมดวงใจอันเร้าร้อน
ให้เย็นลง เมื่อน้ำใจมนุษย์เยือกเย็น สิ่งที่มาช่วยอบบิรสุทธิสุขุมเพิ่มพูนคุณค่า
น้อมนำชีวิตทั้งมวลให้ดำรงคงมั่นอยู่ในสุนทริยภาพและสันติสุขชั่วนิรันดร์

วรรณกรรมจึงงามกว่าเพชร งามกว่าดาบ เป็นโอสถอันประเสริฐยิ่งของ
ชาวโลก

ปูนปิดทอง

กฤษณา อโศกสิน

บ้านติดลูกไม้ แลเห็นอยู่ตรงนั้น...ใกล้เนื้อที่ว่าง ๆ สองสามแปลง แต่ไม่ไกลจากตึกรามขนาดและลักษณะต่าง ๆ บ้างถูกเรียกว่าบ้านหินอ่อน... หรือบ้านศิลาแลง ตามชนิดของวัสดุก่อสร้างที่เจ้าของตกแต่งไว้จนมองปราดก็รู้ว่าเขาชอบอะไรมากที่สุด หรือ หายใจเป็นอะไร

แน่เหลือเกินว่า เจ้าของ ‘บ้านติดลูกไม้’ คงหายใจเป็นลวดลายฉลุสลักของบ้านโบราณ บ้านของเขาชาว...ทรวดทรงงดงาม ไม่เชิงสมัยใหม่อย่างทรงลาดต่ำของบ้านแบบยุโรป มุงหลังคากระเบื้องโมเนียสีต่าง ๆ เพื่ออวดหลังคา แต่ไม่ใช่เทอะทะอย่าง ‘ใหญ่เข้าว่า’ เหมือนบางบ้าน มองดูผาดๆ เหมือนจะเล็ก แต่ความจริงแล้วใหญ่ทีเดียว สูงตระหง่าน ส่ง มีลูกไม้ตีระบายอยู่รอบชายคา รอบหน้าต่าง และตามโถ้งบังโถ้ง

มีต้นปาล์มขวด สนฉัตร พุ่มใบของเถาไม้เลื้อย และกิ่งก้านของไม้ยืนต้นอื่น ๆ เช่นมะม่วง ประดู่แดง ตาเบญจ่า ฯลฯ โผล่ขึ้นมาให้เห็นทั่วไป

รถคันหนึ่งแล่นมาจอดอยู่ตรงที่ว่างผืนใหญ่ด้านตรงกันข้าม มีผู้ชายผู้หญิง และเด็กก้าวลงมา เพื่อจะวางโครงการปลูกบ้านสักหลังบนพื้นที่นั้นหลังจากวางโครงการมาแล้วหลายหน แต่ยังไม่สำเร็จ

“คุณคะ” ฝ่ายหญิงเอ่ยขึ้น “บ้านขาวนั่นสวยจังนะคะ”

ผู้ชายหันไปมอง พลังพยักพยเกิดกับสถาปนิกที่มาด้วย

“เห็นพูดทุกครั้งเลย...เรานะ ไม่มีปัญญาสร้างบ้านแพ่งได้ขนาดนั้นหรือกเท่าไหรันะ คุณมนตรี”

“แ่ว ๆ มาว่า แปะดลันครับ”

“ตั้งแปดลัน”

“แต่เป็นแปดล้านก่อนหน้าี่สองปีนะ...ตอนนั้นเครื่องก่อสร้างยังไม่แพงเท่านี้”

“เดี๋ยวนี้คงราว ๆ สิบล้านมั้ง” ฝ่ายชายทำเสียงประชด

“บ้านแถวนี้มากล้า้นทั้งนั้น” สถาปนิกพูดอย่างเกรงใจ

“ใช่...บรมอัครมหาเศรษฐีทั้งนั้นนี่”

“ของเราแค่สองสามล้าน...พอจะสู้เขาไหวไหม” ภรรยาเจ้าของที่ดินถาม

“ไม่ต้องสู้อะไรนะ”

“กลัวปลุกแล้วจะกลายเป็นโรงรถบ้านเศรษฐีล่ะก็ เห็นจะไม่ใช่สุขแน่”

“ถ้านึกยังงั้นก็อย่าปลุก” สามีว่าพลางขมวดคิ้ว “เธอนี่ดูไม่มีความภูมิใจในตัวของตัวเองเสียเลย ทำไมจะต้องไปเทียบกับคนอื่นด้วย เรามีแค่ไหน ก็อยู่แค่นั้นซี พลาดท่ามาซื้อไว้แล้วนี่”

“อย่าคิดมากดีกว่าอะ...บ้านเล็กๆ แถวนี้มีอีกตั้งหลายบ้าน”

ขณะที่คนทั้งสามกำลังโต้ตอบกันอยู่นั้น รถอีกคันหนึ่งก็แล่นมาถึงประตู ‘บ้านติดลูกไม้’

“เจ้าของนะใครกันนะคะ”

“ผู้ชายหนุ่ม ไม่มีครอบครัว” สถาปนิกบอก เนื่องด้วยเหตุผลบางอย่าง ละแวกนี้ทั้งหมดยอมเป็นที่รู้จักดีในบรรดาแวดวงของเขา บางหลังก็ไปปรากฏอยู่ในหนังสือแบบบ้านที่มีชื่อเสียง “สงสัยจะคนนั้นแหละอะ เจ้าของ”

ทั้งสามคนรักษาภิรยาโดยไม่หันไปมองอย่างจริงจัง เพียงแต่ชำเลื่องผ่าน ๆ

“ในรถมีผู้หญิงด้วยนี่คะนั่น”

เจ้าของรถกดแตรแล้วจอดรออยู่ มีคนวิ่งออกมาเปิดประตูเหล็กไปรับ ต่อจากบานประตูคือกำแพงอิฐบล็อก ซึ่งแทนที่จะวางขวางอย่างสามัญ หากแต่ตั้งอิฐตามแนวตั้งดูแปลกตา

“ไม่เห็นเป็นไรนี่ ผู้ชายหนุ่มไม่มีสิทธิ์พาผู้หญิงนั่งรถไปไหน ๆ หรือ กระทั่งพามาบ้านก็เถอะ” สามีว่า “จริงไหม คุณมนต์”

“ร่ำรวยออกยังงี้ เดี่ยวผู้หญิงตามมาเกาะจะว่าย่างไง”

“ประสาท!”

ภรรยาเขาหัวเราะ พลังร้องเรียกลูกชายทั้งคู่ซึ่งวิ่งโผล่ไปตามถนนคอนกรีตให้กลับมา

ส่วนเจ้าของ ‘บ้านติดลูกไม้’ ขับรถเลยไปจอดหน้าตึก

หญิงสาวที่นั่งมาด้วยเปิดประตูก้าวลงมา พลังมองดูรอบๆ ครั้นหันไปก็พบสายตาของใครอีกสองสามคนเรียงอยู่ตรงหน้า สายตาเหล่านั้นมีแววยิ้มเหมือนรู้ดีและรู้ทัน

“เหมือนหลุดมาอยู่อีกโลกเลยนะคะ คุณเมือง” หล่อนพูดเมื่อออกเดินไปชะโงกดูสนามเรียบด้านข้าง มีกระถางชวนชมแข่งกันได้รูปสวย ดอกสีชมพูอมแดงบานกระจ่างอยู่ในแสงแดดตอนห้าโมงเย็น ส่วนไม้บางต้นไม่มีดอก และบางต้นดอกสีขาวกลืนไปกับตัวบ้าน

เขาพยักหน้า เดินตามหล่อนไปยืนข้างๆ คนรับใช้ที่แลเห็นก็ยังอยู่ในอาการเดิมคือรอ แต่คนขับรถเป็นผู้มาจัดการถอยรถเข้าโรงซึ่งมีรถอีกสองคันจอดอยู่แล้วคือรถตู้คันหนึ่ง และรถจี๊ปสี่ล้ออีกคันหนึ่ง ใหม่เอี่ยมทั้งสองคัน

“เข้าไปข้างในดีกว่า คุณไล” เขาชวน

“แหม...ขอเดินดูบ้านก่อนไม่ได้หรือคะ เดี่ยวมีดก็เลยอดดูกัน”

“พຽงนี้ยังมีนี่นา...วันอาทิตย์อีกทั้งวัน” เขาพูดยิ้มๆ

ฝ่ายหญิงหันมาเบิกตาโต ทำเขินนิดๆ

“ใครบอกว่าพຽงนี้ไลจะมา”

“ไม่ใช่พຽงนี้มา...หมายถึงกลับพຽงนี้!” เขายิ้มมากขึ้นอีก...นัยน์ตาเป็นประกายอย่างหนึ่ง

“ยิ่งแยะใหญ่” กำไลวงทำเสียงออกจิดเต็มที “คุณขยันรวบรวมตัดต่อนจริง ๆ เลย”

“หิโตประเทศว่า พึงบังควรเป็นผู้ตัดตอนในบางโอกาส” เขาตอบพลังตั้งแขนหล่อนขึ้นบันไดหน้าตึกหลายชั้นรูปครึ่งวงกลม “แล้วประโยชน์ก็จะตกแก่ผู้รู้จักตัดต่อน”

กำไลวงหัวเราะเสียงใส หล่อนกำลังตื่นเหอผู้ชายคนนี้เป็นที่สุด หล่อนไม่สนใจเรื่องวัยของเขาซึ่งเมื่อถึงขณะนี้ นับได้สามสิบห้า...เป็นวัยที่เกินเลยสำหรับ

ความเป็นโสด...แถมยังไม่เคยแต่งงานมาก่อน ไม่ว่าเมื่อใด

ในแวดวงชายโสดด้วยกัน...สองเมือง มธูรายังคงครองความเป็นเสื่อร้ายที่ไม่มีใครชนะเขาได้เลย

สองเมืองพาหล่อนเดินเลยเข้าไปในห้องอาหารซึ่งเชื่อมกับห้องแพนทรี กลางโถ๊ะกลมมีแจกันดอกชวนชมวางอยู่บนผ้าลูกไม้ถักสีเนื้อรายรอบด้วยถ้วยกาแฟสองที่ จานเปลแก้วเล็ก ๆ มีปืนลืบทอดและขนมปังหน้าหมู กับถ้วยน้ำจิ้มแดงกวาซอຍประดับพริกแดงสดแซมด้วยหอมหัวเล็ก

ผู้หญิงวัยกลางคนเดินออกมาจากห้องด้านใน พร้อมด้วยเด็กสาวรับใช้ถือถาดบรรจุเหยือกกาแฟมาด้วย พลาจรินกาเพลิงในถ้วยของคนทั้งสอง

“อามมฮะ” เขาแนะนำ

แสงแดดอ่อน ๆ ผ่านเข้ามาตามหน้าต่างที่มีม่านขาวโปร่งรูดรวมกันอยู่ทุกช่อง เพราะหน้าต่างเปิดกว้าง ลมจากสวนเล็กๆ รำเพยเข้ามาเย็นขึ้น

“ช่วยดูแลบ้าน คุณคน ทำอะไร ๆ ทุกอย่าง บ้านเรียบบร้อยสะอาดเป็นระเบียบอยู่ได้เพราะอา”

อาของเขายิ้มนิด ๆ ดูอารมณ์ดี แต่ไม่ได้เข้ามาเย็นเกาะกีดขวางอยู่ในบริเวณนั้น หากแต่เปิดประตูอีกบานทะลุไปยังห้องด้านข้าง

คนใช้วางเหยือกกาแฟไว้แล้วกลับออกไป เหลือเขากับหล่อนอยู่ด้วยกันตามลำพัง

“บ้านคุณเมืองสบายสบาย เย็นนะคะ” กำไลวงจิบกาแฟลางมองไปรอบ ๆ ตาเมียล้วยผู้หญิงที่มักจะตื่นตากับของสวยของงาม

เขาพยักหน้าอย่างไม่สนใจ

“ฮะ...ก็เพดานสูง เขาออกแบบเพื่อขัดข้องเรื่องฟืนไฟ เครื่องแอร์นี้ผมจะใช้ต่อเมื่อจำเป็น...สั่งไว้แล้วทุกคนว่าหัดอยู่ให้เย็นด้วยลมอย่าเย็นด้วยแอร์”

“ความจริงที่นี้จะว่าไปแล้ว แทบไม่ต้องพึ่งแอร์เลย มันเหมือนอยู่ใกล้ ๆ ป่า นะคะ”

“ป่าเศรษฐี!” เขาหลงเสียงนิด ๆ

“อ้าว! คุณจะว่าเขาได้ไง ในเมื่อคุณก็เศรษฐีเหมือนกัน”

เขาเลิกคิ้ว

“แต่ผมไม่เคยยกยั้งเลย...ความจริงแล้วนะ...ผมเป็นคนจน...จนที่สุดในโลก!” สองเมืองพูดที่เล่นที่จริง มีแววเศร้าวบขึ้นเล็กน้อย...เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แล้วก็จางไป

เขามองดูใบหน้าของผู้หญิงข้าง ๆ...ก็เป็นคนสวยคนงามแห่งเมืองหลวง ที่หุ้มห่อด้วยกิเลสธรรมดา ๆ ซึ่งสามารถพบปะได้ในที่ทั่วไป...โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าคนคนนั้นมีเงิน...เขาก็สามารถจะเที่ยวหล່อนไว้ได้ ไม่ยากเย็นอะไรเลย

สองเมืองเพิ่งรู้จักหล່อนเพียงเดือนเดียว...วันนี้เป็นวันแรกที่เขาพาหล່อนมาบ้าน...เป็นเชิงชวนมาชมที่อยู่หลังงามของเขา เหมือนกับที่เขาเคยพาหญิงอื่น ๆ มาชม...ชมแล้วก็อยู่กิน อยู่คุย คุยแล้วก็อยู่นอน...นอนแล้วก็ขับรถกลับไปส่ง...ก็เท่านั้น!

หล່อนพวกนี้ไม่คิดเงิน แต่คิดออกมาเป็นของขวัญ...อาจจะเป็นทองสักแห่งแห่งเล็ก ๆ ให้สมกับที่โลกกำลังตื่นทองและใช้ทองไถ่กัน

สองเมืองเคยซื้อทองสลีให้สาวสวยคนหนึ่งห้อยคอ...เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง...หล່อนเป็นสาวรุ่มนารักที่เขาได้มาจากการเดินทางไปยุโรป...โดยรู้จักกันบนเครื่องบิน ต่อจากทองซึ่งหล່อนขอเขาอีกสองสามอัน เพื่อเอาไปให้แม่และน้องสาว ก็เป็นแหวนแถวอีกหนึ่งวง

สามเดือนหลังจากนั้น เขาก็เบื่อ

“ถ้าคุณเมืองจน ใครรวยล่ะคะ” กำไลวงเอียงคอดถามอย่างน่ารัก

ผิวหล່อนขาวราวกับนมสด ‘ปากแดงแดง’ คนใช้เก็บเอาไปพิมพ์้าหลังบ้าน ‘แก้มก็เป็นจ้ำ ตาก็ฉ่ำเยียวเขียว’

เขาไม่ตอบ ลูกขึ้นเดินหายออกไป สักครู่ก็กลับมาพร้อมขวดเหล้าฝรั่ง และแก้วสองใบ

“ผมกินไอนี้ดีกว่า”

“ไม่ล่ะคะ ไลไม่เคยทาน” หล່อนอิดเอื้อน

“ลองหน่อยแล้วกัน เคยไม่เคย ก็ต้องรู้จักลอง” เขาบอกเรื่อย ๆ แต่ใจคิดว่า ‘ดัดจริต’

ที่เขาคิดเช่นนั้นเพราะรู้ว่า ผู้หญิงเช่นนี้สามารถทำอะไรก็ได้ หล่อนเคยทำมาแล้วทั้งนั้นไม่ว่าดีหรือเสีย เคยลองมาแล้วทั้งสิ้นไม่ว่าชมหรือหวาน

“นะ...ลองหน่อย” เขาแสรังคะยั้นคะยอ พลางรินเหล้าราวๆ หนึ่งเป็กลงในแก้ว แล้วยกจ่อที่ริมฝีปากหล่อนเชิงเอาใจเชิงสัพยอกหยอกเอน

กำไลวงยกมือขึ้นแตะที่ข้อมือเขา หากยังไม่ยอมรับแก้วนั้นทันที...หล่อนใช้ช่วงเวลาเพื่อดูหวานสบตาเขาแว่นาง

ผู้ชายตรงหน้ามีความสมบูรณ์พร้อม ทั้งผิวพรรณ หน้าตา ตลอดจนเรือนร่าง...ผิวเขาล้ำนิตๆ แต่ละเอียด นับจากหน้าผากซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่สุดของลักษณะมนุษย์ เรื่อยลงมาถึงคิ้ว ดวงตา จมูก ปาก และขากรรไกร ไม่ถึงกับสวยไม่มีที่ติ หากก็...ไม่สามารถจะติได้...หน้าผากของเขาฝั่งผาย สดใส นัยน์ตาแหลมคม บางครั้งดูคึม เข้ม แต่บางครั้งก็โรยราลงไปคล้ายสำนึกในบางสิ่งที่อ่อนโยนอันอยู่ใกล้ๆ จมูกโด่ง ริมฝีปากบางยาวแต่ค่อนข้างเป็นระแหงและดูเหมือนจะเป็นที่รวมความรู้สึกบอบช้ำบางอย่าง ไม่ผิดอะไรกับแสงซึ่งสะท้อนจากนัยน์ตา

เขามีเสน่ห์...แต่ลึกๆ ลงไปดูน่ากลัวขอบกล

“นานที่ทรอกนะคะ ที่ไล่จะเจอผู้ชายอย่างคุณเมือง” หล่อนรับแก้วแล้วมือก็แยกจากกัน

“ผมเป็นยังไง” เขาถาม

“คุณมีอะไรเป็นผู้ชายจริงๆ...จริงมากเลย...เท่าที่เห็นนะคะ...”

“แค่เดือนเดียว” เขาติง “คุณเห็นแค่ที่ ‘เห็น’ เท่านั้นแหละ”

“ไม่รู้ละ...จะยังไงแล้วแต่” หล่อนพูด เนื้อตัวหล่อนอยู่นิ่งไม่ได้เลย สองมือขวักไขว้ไปหมด “โล้วว่าคุณเป็นผู้ชายผู้ชาย”

“อ้าว! ผมก็เป็นผู้ชายนะซี” สองเมืองหัวเราะ ทำให้ดวงหน้าซึ่งตามปกติถ้าไม่แยมยิ้มจะดูขรึมปนเศร้านั้น แจ้งกระจ่างขึ้นทันควัน

“ไม่ใช่ค่ะ...โล้วไม่ได้หมายความว่า คุณไม่ได้เป็น...แต่ผู้ชายบางคนหล่อนะคะ...หล่อนเป็นผู้หญิง...ผู้ชายบางคนก็มีนิสัยผู้หญิง บางคนเขย บางคนขี้เหนียว บางคนปากมาก บางคนไม่กล้าได้กล้าเสีย ไม่สปอร์ต...โอ๊ย...มันตั้งหลายอย่างที่บั่นทอนความเป็นผู้ชายดีโดยเฉพาะบางคนเห็นแก่ตัววายร้าย...อื้อ...ขอโทษเถอะค่ะ

...ไลอยากพูดให้มันสะใจ”

“ตามสบายเถอะ ผมไม่ถือ ผมเองก็เป็นคนที่ชอบ ‘สะใจ’ เหมือนกัน”

“หรือคะ” หล่อนทำไม่รู้ไม่ชี้ แต่นัยน์ตาบอกว่าเขิน

แดดข้างนอกค่อยๆ ลบเลื่อนลง คนใช้เข้ามาเปิดไฟในบ้าน

“เดี่ยวไลอาบน้ำก่อนไหม”

“ยังหรือคะ” หล่อนหัวเราะด้วยท่าทางแพรวพราว ทำหยิกทิ้งที่แขนขา
นิดหนึ่ง

“เจ็บนะ” เขาว่า แต่ก็ยิ้ม ฉวยมือหล่อนไว้ “มือคุณสวยจริงยังกับเทียน
นะ...ฝ่ามือก็นุ่ม...แต่คนฝ่ามือนุ่มนี้ใจโลเลนะ เพื่อฝันมากมายกายกองเสียด้วย”

“ไลเป็นยังงั้นจริงๆเลย” หล่อนบอก พลงใช้มือหล่อนกับมือเขา

“ทานไปด้วยซี ยอดรัก” เขาเตือน “กาแฟจะเย็นเสียหมด”

“ก็คุณล่ะ” กำไลวงทำเสียงซู่ซ่าทีเดียว

“ผมนะ ‘ร้อน’ แล้ว!”

“แหม...” หล่อนลากเสียงยาว ตีเขาเฉียะที่แขน

สองเมืองได้แต่ยิ้มขัน มีแววเวทนาแวบขึ้นในหน้า สตรีไต่ยามเจรจากับ
ชายสามารถจะหยิกไป ทิ้งไป หัวเราะไป ตืดันไป...สตรีนั้นมีอารมณ์ใคร่รุนแรง
‘เขาจึงแลเห็นสวรรค์อยู่รำไรในวันนี้’

๒

ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบกริบ เหมือนมีเขาและหล่อนอยู่ด้วยกันตามลำพัง
ขณะที่เสร็จจอาหารแล้วเขาชวนหล่อนขึ้นข้างบน

ข้างบนก็เงียบกริบราวจะได้ยินแม้เสียงลมหายใจ

“นี่คุณอยู่คนเดียวจริงๆ หรือคะ” กำไลวงถาม หล่อนเริ่มฝันถึงการครอบ
ครองตัวเขาและทรัพย์สินของเขา

“คนเดียว ทำไมหรือ” เขากอดเอวหล่อนพาเดินจากบันไดซึ่งมีชานพัก
กว้างและลูกกรงกลิ้งเกลา

“ไม่น่าเชื่อเลย...คนเราอย่างน้อยๆ ก็ต้องมีพี่น้อง มีพ่อแม่” กำไลวงพูด
เรื่อย ๆ โดยหารู้ไม่ว่าประโยคหลังนั้นเสียดแทงใจผู้ฟังเพียงใด

“ผมก็มี ทำไมจะไม่มี พ่อแม่ผมก็ยังอยู่ ชั่วแต่ต่างคนต่างอยู่เท่านั้น”
เขาทรุดตัวลงนั่งที่ห้องติดห้องบันไดซึ่งออกแบบตกแต่งไว้งดงาม หากแต่ไม่แลดู
อบอุ่นเลย

บรรยากาศวิงเวงเมื่อก้าวเข้าไป...มีลักษณะเหมือนคนที่นั่งกอดเขาเงียบซึ่ม
อยู่เดียวดาย

กำไลวงมองดูผ้าสีเหลี่ยมผืนยาว ลายสวยวิจิตร ฝีมือเก่าแก่จากคูบัว
ราชบุรี ที่ซึ่งประดับไว้บนผนังแทนรูปภาพ ก็ถามว่า

“คุณเมืองชอบของเก่าหรือคะ”

เขาเหลือบขึ้นไปตีผืนผ้าชนิดหนึ่ง

“มันดูดีกว่าของใหม่ๆ ไม่ใช่หรือ”

คนใช้ถือถาดตามขึ้นมา มีขวดเหล้าและแก้วพร้อมน้ำเย็น

“นี่ใจคอกะมอมกันเรื่อยไปเลยหรือคะ”

“ก็สบายกว่าไม่ใช่หรือ อย่างน้อยๆก็ครีမ်กว่า สุนัขกว่า” เขาพูดเรื่อยๆ ตามองเลยไปยังอีกฟากหนึ่ง ยกขาไขว่ห้าง ทอดตัวตามอารมณ์

“ขอไลเดินดูหน่อยนะคะ” หล่อนพูดพลางลุกขึ้น แหงนมองไฟช่อที่มีตุ้มแก้วยาวทั้งสายลงมากกระทบกับแสงจากโคมติดผนังวาวระยิบ มีประตูเปิดออกไปสู่ห้องนอนสองห้อง และห้องน้ำหนึ่งห้อง

“ใครนอนคะ ห้องนี้”

“ไม่มี ก็จัดไว้จ้ะเอง” เขาบอกเรื่อยๆ พาดแขนไปตามพนักเก้าอี้

“คุณเมื่อนี้แปลกนะ บ้านคุณนี่ไม่ได้รับใช้มวลงเลย” หล่อนทำเสียงกึกกัก “สูญเปล่าตั้งแยะ”

“ช่างเถอะ...มันเป็นน้ำพักน้ำแรงของ ‘ผม’ เองจริงๆ” เขาหลงเสียงอย่างมีความหมาย “ไม่ได้โกงใครมา แล้วก็ไม่ใช่ได้มาจากมรดกของใคร”

“จริงหรือคะ” กำไลวงปิดประตูแล้วเดินไปที่หน้าต่าง มองผ่านบานลวดออกไปสู่ความมืดเบื้องนอก ซึ่งกลายเป็นอาณาบริเวณไพศาล เหมือนคลุมด้วยผ้าสีเข้ม ตึกใหญ่บางหลังแลเห็นตะคุ่มเป็นเงามัวอยู่ระหว่างแมกไม้ของชานเมือง “ไม่น่าเชื่อเลยจริงๆว่า ทั้งหมดนี้เกิดจากความสามารถของคนหนุ่มขนาดคุณ”

หล่อนช่างสงสัยพอใช้ แต่เขาคิดว่านั่นเป็นนิสัยของผู้หญิงเกือบทุกคน... ช่างสงสัย ซอกแซก สอดรู้... โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...เมื่อมีผู้ชายสักคนหนึ่งเฉียดเข้ามาเป็นเหยื่อ

จากหน้าต่างช่องนี้ไปยังช่องนั้น ช่องโน้น ลูบคลำอะไรต่ออะไรเล่นเรื่อยๆไป พร้อมกับตั้งคำถามไม่หยุดปาก

“ทำไมไม่เชื่อ”

“ไล่ไม่เคยเห็นใครรวยเองโดยไม่มีพ่อแม่ช่วย”

“ผมนี่แหละ” เขาแยมปากออกคล้ายจะเยาะ แต่ก็ปลื้มตัวเองในที่

“คุณพูดยั้งนี้ได้ยังไงคะ คุณมีพ่อรวยออกล้านฟ้า”

“แต่ผมไม่เคยเอาอะไรจากพ่อ จากแม่ หรือจากใครเลย” เขาย้ำอย่างรำคาญ

“ใครออกแบบบ้านให้คุณคะ” หล่อนเดินกลับมา นั่งลงข้างๆ เขายกแก้ว

เหล้าขึ้นจิบ หลังจากจับต้องลูปคล้ำของทุกอย่างในห้องนั้นจบแล้ว

“ไม่มีอะไรจะถามแล้วซี” เขานึกขำ “ว่าแต่ว่าเมื่อไหร่คุณจะทำบ่น้ำ”

“ไม่ล่ะคะ เต๋ยวโลกลับละ” หล่อนดูนาฬิกาอย่างเสแสร้ง

“ตกลง” เขาวางแก้วเหล้า พลังลุกขึ้น จุดหล่อนลุกขึ้นด้วยแล้วพาไปยังประตูห้องนอน เปิดประตุนหลังหล่อนเข้าไปในนั้น

“ตายจริง น้อะไรกันล่ะคะ” หล่อนถามกลัวหัวเราะ

“ก็นี่แหละ” เขาตอบพลังเปิดไฟสว่าง ถามว่า “ไหนชิปอยู่น้ำหรือหลัง”

“โลรูตเองได้” กำไลวงบอกด้วยดวงตาเป็นมันหยาดเยิ้มทีเดียว “แล้วก็อาบน้ำเองได้”

“แต่ไม่ควรทำอะไรอีกหลาย ๆ อย่างเองหรอกนะ!” เขาติง

“แหม” หล่อนตีเขาแล้วหยิกควบไปด้วยตามเคย

สองเมืองเริ่มนี้กมันเขี้ยวถี่ขึ้น...เขาตั้งหล่อนเข้ามาในอ้อมแขนจะจูบ แต่แล้วนึกเบื่อเสียก่อนก็เลยเพียงแต่กดตัวหล่อนแนบเข้ากับตัวเขา แล้วมองหล่อนโดยไมเคิดจะทำร้ายใบหน้าขาวแฉล้มนั้นเลย มือเขาคล้ำไปพบชิปจิ้งรูตออก

“แหม...ดูซิ” กำไลวงทำดั้นไปมาจนแขนเสื้อเลื่อนหลุด

“ไม่เต็มใจหรือ” เขาถามเบาๆ “งั้นผมก็” แล้วเขาจึงดึงเสื้อหล่อนกลับเข้าที่ บรรจงรูตชิปให้ด้วย “เรียบร้อยแล้ว” เขาว่า “ออกไปกินเหล้าต่อกก็ได้”

หญิงสาวถึงกับตะลึงจ้งจ้งด้วยความไม่คาดฝัน

ตายละซี...กำลัง ‘สนเข็ม’ ไกลล้ำเรื่ออยู่รอมร่อทีเดียว แล้วอะไรกันเล่านี้!

เขาบิดลูกบิดประตุนหลังหล่อนออกมา กำไลวงทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

“เปล่า...” เขาตอบสั้น ๆ ยิ้มๆ ใครจะไปรู้ได้ว่าคนอย่างเขาคิดอะไรบ้าง มี ‘อะไร’ อยู่ในสมองที่ดูคล้ายกับไม่รู้จักหยุดพักเลยนั้น

“โลทำอะไรให้คุณผิดใจหรือคะ”

“เปล่าหรอก อย่าเป็นกังวลไปเลย...ผมเพียงแต่รู้สึกว่าคุณไม่ควรทำร้ายเพื่อนที่แสนดีอย่างคุณ...เท่านั้นเอง”

“คุณไม่เคยทำร้ายอะไรสักหน่อย”

“ทำซี...ถ้าผมทำละก็ ต้องร้ายทีเดียว”

หล่อนเดินตามเขามาหนึ่งที่เดิม คราวนี้จับเหล่าหลายอีกรวดเดียวเกือบหมด “อย่าหักโหม” เขาเตือน “มีเวลาอีกแยะไม่ใช่หรือ จากนั้นไปบ้านคุณไม่ถึง ชั่วโมง”

“จริงๆ นะคุณเมือง” หล่อนยังคงคร่ำครวญด้วยเสียดาย “ไลไม่รู้เลยว่าไลทำอะไรให้คุณชุ่นเคื่อง”

“ไม่มีอะไรจริงๆ” เขาหัวเราะ พลางเดินไปเปลี่ยนแผ่นเสียงเป็นลองเพลย์ ชุดที่ซอซขายไปทุกแห่งและทุกกาละ

“แหม...เพลงชุดนี้ฟังเมื่อไหร่เพราะเมื่อนั้นเลยนะคะ” หล่อนเปลี่ยนอารมณ์ได้ฉับไวเหมือนกัน

กำไลวงนั่งนิ่งเงียบมาในรถครู่หนึ่ง แล้วจึงถามขึ้นอีก

“ไลทำอะไรให้คุณโกรธหรือคะ”

“เปล่าเลยจริงๆ ไล อย่าคิดมาก ผมเป็นยังงี้แหละ อารมณ์ไม่ค่อยต่อเนื่อง...มันมีอะไรขาด ๆ ห้วน ๆ อยู่เรื่อย”

“อะไรขาดคะ”

“บางทีกำลังครีกรึ้นอยู่ดี ๆ ก็ชะงักเสียยังงั้นเอง”

“เอ...” อีกฝ่ายหนึ่งนิ่งๆ เพราะไม่รู้จะสรุปว่าเขาเป็นโรคอะไรดี “ถ้าฉันใจคุณต้องลอยไปแล้วแน่ ๆ”

“ลอยไปไหนล่ะ ผมไม่มีอะไรจะลอยเลยนี่นา”

เขามองตามแสงไฟหน้าหม้อรถซึ่งฉายเป็นลำตรงไปในถนน ถนนจากบ้านเขาไปสู่กรุงเทพฯ ดูเปล่าเปลี่ยว มืด และเงียบสนิทจริงๆ

ตลอดเวลาหนึ่งเดือนที่รู้จักกัน กำไลวงเคยรู้สึกหลายหนว่า เขาเป็นคนแปลก มีอารมณ์ไม่สม่ำเสมอเหมือนถูกกระตุก เช่นเขาอาจจะดูจริงจังในช่วงนี้ แต่อีกชั่วโมงหนึ่งจะเงียบขรึม หงุดหงิด...สองเมืองเป็นผู้ชายที่ค่อนข้างหงุดหงิด นั่นคือสิ่งที่หล่อนนึกขึ้นได้อย่างชัดเจน

ถ้าเขาจะมีความมกพร่อง ก็เพราะเรื่องหงุดหงิดนี่เอง

‘แต่ไม่เป็นไรหรอก’ หล่อนบอกกับตัวเองเมื่อนึกถึงฐานะของเขา สมัยนี้ฐานะต้องมาก่อนสิ่งอื่น กำไลวงคิดเรื่อย ๆ ‘เขาอาจจะทำงานมากเกินไป ต่อสู้ฟันฝ่ามากับธุรกิจเสียจนยุ่งเหยิงเกินไปก็ได้’

“คุณเริ่มสร้างตัวเองเมื่อไหร่คะ” หล่อนตั้งคำถามขึ้นใหม่หลังจากนั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง

“ก็เมื่อเรียนจบนะซี แต่ไม่ใช่ตอนจบมหาวิทยาลัยนะ ม.ศ.๕ พอจบม.ศ.๕ ผมก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เอาเวลาเย็น ๆ ไปทำงานพิเศษ แล้วงานพิเศษนั้นก็จูงผมไปเรื่อย ๆ ไปหางานพิเศษอย่างอื่น พบคนอื่น ๆ อีกรวมกว้างออกทุกที แล้วผมก็เก็บเงินได้ก้อนหนึ่ง เข้าหุ้นกับเพื่อน ตั้งร้านขายปุ๋ยกับเครื่องมือเกษตรกรรม นั่นคือแรกเริ่มที่ผมทำการค้า”

“ดูคุณไม่น่าเป็นพ่อค้าเลยนะคะ”

“แล้วน่าเป็นอะไร” เขาถามหัวเราะ ๆ

“น่าจะเป็นนายธนาคาร”

“ทำไม”

“มาที่คุณไม่ใช่คนคล่อง”

“คุณอย่าไปตัดสินใครเพียงแค่นั้น” เขาหัวง “พ่อค้าตั้งเยอะที่เป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว...ว่าแต่ว่า ทำไมเราจะต้องคุยกันเรื่อง ‘ความหลัง’”

กำไลวงเลิกคำถามเสียงสูง “นี่เรียกว่าความหลังหรือคะ”

“คุณถามทวนตั้งแต่วัยเด็กของผมเลยนะ” เขาว่า น้ำเสียงแปร่งปร่าไปเหมือนจะหงุดหงิดขึ้นมาอีก

“งั้นจะให้เล่าเรื่องอะไร...บอกจริง ๆ นะคะ คุยกับคุณนี่ทำให้สนุกมาก”

“แปลว่าผมเป็นคนไม่สนุก”

“คุณสนุก แต่คุณก็สามารถจะไม่สนุกขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้”

“เป็นความผิดของผมเองละมั้ง” เสียงถามของเขาสูงปริ๊ดราวกับจะหยันผู้ที่ลงความเห็นเช่นนั้น

สองเมื่อรีบเร่งรถให้เร็วขึ้น เมื่อนึกถึงว่าก็หล่อนเองนั่นแหละที่ทำให้ความเบิกบานชั่วครั้งชั่วคราวของเขามีอันเป็นสะตุดยุดลง

‘คนเราอย่างน้อย ๆ ก็ต้องมีพี่น้อง มีพ่อแม่’ ประโยคนี้ช่างคมขึ้นสำหรับ
เขาเหลือหลาย

“อ้าว!” หล่อนร้องอย่างงง “แล้วเป็นความผิดของโลงนั้นหรือคะ”

“ผิดด้วยกันแหละ ก็เราคุยกันนี่คุณ”

ถนนวนาง ตั้งนั้นชั่วครู่ต่อมาเขาก็พาหล่อนข้ามสะพานพระรามหกเลี้ยวซ้าย
ไปตามถนนจรัญสนิทวงศ์ เมื่อรถมาจอดที่หน้าประตูบ้านซึ่งเป็นหมู่บ้านจัดสรร
แห่งหนึ่งในซอยกว้าง และหล่อนเปิดประตูอย่างอ้อยอิ่ง กำไลวงถามว่า

“แล้วเราจะพบกันเมื่อไหร่อีกล่ะคะ”

“คุณว่างเมื่อไหร่” เขาถามเสียงเนือย

“ว่างทุกเย็นแหละ”

“งั้นผมจะโทร.ไปที่ที่ทำงาน” สองเมืองตัดบท

หล่อนวางมือลงบนหลังมือเขาซึ่งอยู่บนพวงมาลัย

“โลยั้งงจริง ๆ นะคะ”

ไซซี...ก็หล่อนหวังไว้เต็มเปี่ยมนี้ว่า คันนี้หล่อนจะต้องได้เป็นของเขาแน่ ๆ
แล้ว ต่อจากนั้นหล่อนก็จะใช้มารยาหญิงพินเล่มเกวียนมัดเขาไว้ให้ได้ แม้ว่าเขา
จะไม่ใช่คนโง่ก็ตามที

“ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่อารมณ์ผมมันเกิดไม่พร้อมขึ้นมากะทันหัน”

กำไลวงมอหน้าเขาในแสงไฟประจำรถ

“คุณเป็นยังงี้บ่อยหรือคะ”

เขานึกโกรธขึ้นมาอีก จึงตอบสั้น ๆ

“บ่อย”

“ขอบคุณนะคะ” ในที่สุดหล่อนก็ก้าวลงไป ปิดประตู

เขารอจนหล่อนเข้าบ้านเรียบร้อยแล้ว จึงถอยรถออกไปตรงทางแยกหมู่บ้าน
จากนั้นก็ขับย้อนกลับมายังฝั่งพระนคร ลักครู่ก็มาถึงบ้านไม้เก่า ๆ หลังย่อมแห่ง
หนึ่งในบริเวณหมู่บ้านร่มครึ้ม

“สวัสดิ์สะ แม่” เขาแล่นรถเข้าไปในบ้านเมื่อมีคนออกมาเปิด จอดต่อจาก
รถเก่า ๆ คันหนึ่งซึ่งมีอยู่คนเดียวตรงนั้นแล้วเดินเข้าไปในห้องที่ยังคงสว่าง

“หายไปหลายอาทิตย์เลยนะ เมือง” ผู้หญิงวัยกลางคนท้วงขวามผมหงอก
ประปรายตัดสั้นทักอย่างตืออกดีใจ พลังเข้ามากอดบ่า

“แม่อังยังไม่นอนอีกหรือฮะ”

“มัวนั่งถักที่หุ้มกันแก้ว” นางล่ำพุกบอกหัวเราะๆ

พอดีกับชายหนุ่มสองคนและหญิงสาวอีกหนึ่งลงบันไดมาถึง

“หายไปไหนมาวะ ไอ้สองบ้าน!” สภาถาม

ส่วนน้องชายของสภาเอ่ยขึ้นเชิงต่อว่า

“ทั้งพ่อทั้งแม่บ่นกันท้องขึ้นเลยแหละ โทรมไปทีไร ก็มีแต่คนบอกว่าไม่อยู่”

“แล้วคือนี่จะค้ำกะเราไหม” เพื่อนเก่าแก่อั้งแต่สมัยเด็กจนถึงสมัยผู้ใหญ่

ถาม

“ค้ำซี ที่แะมานี่ ก็จักค้ำแหละ”

“งั้นเฟื่องไปจัดเตียงไปลูก” นางล่ำพุกรีบบอกลูกสะใภ้

“พ่อล่ะฮะ”

“พ่อคูที่วื้ออยู่ข้างบน”

ยังไม่ทันขาดคำ ผู้ชายวัยกลางคนสวมกางเกงแพรจีนเสื้อปานขาวก็ไผ่ลง

มา พลังทักทายเขาเสียงแจ่มใส

“ไปธุระเมืองนอกมาหรือ เมือง หายต้อมไปเลย คิดถึงจะแย่”

๓

ครูต่อมา... สองเมืองก็เปลี่ยนเสื่อกางเกงเป็นชุดนอนของสภาแล้ว
ตัวเขาก็ตกอยู่ที่ท่ามกลางวงล้อมของครอบครัวนั้น

ทุกคนเป็นสุข... สองเมืองหลงลืมความหงุดหงิดขุ่นมัวเมื่อครูก่อนเกือบหมดสิ้น
ทุกครั้งคราวที่เขาว่าเหว่ ขาดไอลู่นจากครอบครัวตนเอง เขาจะมาที่นี่ ตรงนี้
บ้านเก่าๆ ของข้าราชการบำนาญ คือ นายเพียรและนางลำพูน พิจิตรา

นางลำพูนเป็นเมียและแม่ที่ประเสริฐ เธอไม่มีความรู้สูงส่งอย่างใด... แต่ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวที่อบอุ่นที่สุดเท่าที่พึงหาได้ในเมืองหลวง ความเป็นอยู่ไม่โอ้อ่า
ง่ายและเรียบง่าย หากมีวินัยอยู่ในเนื้อหาซึ่งก็ไม่ถึงกับตึงเครียดเกินไป

พี่สาวสองคนโตแต่งงานแยกบ้านไปแล้ว ส่วนสภาพาภรรยาเข้าบ้าน เหลือ
เพียงทัศนัยน้องชายคนเล็กที่ยังโสด

“เป็นไงมั่ง กิจการของเมือง” ฝ่ายบิดาถามอย่างอาหารทุกขลุ่ยด้วยได้เคย
อาหารมาตั้งแต่ชายหนุ่มคนนี้ยังมีวัยเพียงแปดเก้าขวบ

“แย่ะ พ่อ” สองเมืองนั่งขัดสมาธิฟังฝ่า พ่อ นั่งอยู่บนตั่งไม้เตี้ยๆ ที่มี
ข้าวของกระจุกกระจิกวางไว้ด้านหนึ่ง เหลือที่ว่างสำหรับนอนและนั่งเล่น ส่วนแม่
พับเพียบอยู่ตรงหน้าเขา ดูสมบุรณ์ ใจดี สภาเอนอยู่ข้างเมีย ทัศนัยฟังขอบตั่ง
ที่บิดานั่งห้อยเท้า หันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลม

“ทำหลายอย่างนักนี่ เรา” นางลำพูนพูดยิ้มๆ

“ก็ทำไปเรื่อย ๆ นะแหละ แม่ ‘ตัวแดง’ ครี๊ดไปหมด ผมเป็นหน้ซึกลิบกกว่า
ล้านได้มั่งตอนนี่”

“ตายจริง แล้วจะตีตื่นเมื่อไหร่ล่ะ” เธออดตกใจไม่ได้

“แม่อย่าไปตื่นกับตัวแดงของหมอนี้เลย” สภาว่า “เศรษฐีก็ตัวแดงทั้งนั้น

แหละ”

“อดต้นไม่ได้ซักที” แม่บ่น “ยังไง ๆ ก็ระวังนะเมืองนะ...แม่เห็นห้างร้านบริษัท เขาเจ๊ง ๆ กันแล้ว ใจคอไม่ดี ไม่ได้นึกถึงคนอื่นเลยนอกจากลูก”

สองเมืองขยับตัวจากที่นั่ง คลานเข้าไปกอดนางลำพูนไว้ทันทีทันใดนั้น

เขารู้สึกว่าชอบคาตตนเองผะผ่าวอย่างกลืนไม่ได้...ผู้หญิงคนนี้ประเสริฐนักแล้ว เธอทำบุญกับเขามาตลอด ด้วยการหยิบยื่นไออุ่นให้เขา ผู้ชายที่ไม่กำพร้าพ่อแม่ แต่ก็เหมือนกำพร้า

ชายหนุ่มกอดแม่ของเพื่อนไว้แน่น อึดใจหนึ่งจึงคลายวงแขน คนอีกสี่คนที่ นั่งเรียงโดยรอบอยู่นั้นมองดูเขาอย่างเห็นเป็นเรื่องธรรมดา

“คุณนี่น่าจะเกิดเป็นแม่ลูกกันนะ” สภาสัพยอก “รักกันจริง”

นางลำพูนเองก็ตื่นตัน เธอลูบท้ายทอยเขาเบา ๆ ก็ชายหนุ่มผู้นั้นมิใช่หรือซึ่ง ครั้งเมื่อยังเป็นเด็กชายเล็กๆ นั้น ได้ไปมาหาสู่กับบ้านเธอมาโดยตลอด มีเรื่องราว เศร้าหมองอย่างใด เขาก็จะมาร่ำพังก่ำพังก่ำบอกกล่าวเล่าทุกข์ให้ตนเองคลายอัดอั้น

“เมืองหิวไหมล่ะ นี่ไปไหนมาถึงตีป่าวันนี้” เธอถามพลางก็นึกขึ้นได้ถึงขนม ที่ทำไว้เมื่อบาย “ทานคุกกี้มะพร้าวไหม อร่อยอร่อย ไม่หวานหรือลูก”

“อย่าเลย แม่ นั่งคุยกันดีกว่า...ผมเพิ่งกลับจากส่งเพื่อน พาเขาไปชม บ้าน”

“ผู้หญิงละซี” สภาตักคอ

เขานั่งขัดสมาธิอยู่ตรงหน้าสองเมือง ไกลไหลเสียดสีไปมากับไหล่ของเพื่อน- แก้ว

สองเมืองมองดูภาพทั้งหลายด้วยดวงใจแปลบปลาบชนิดหนึ่ง...ไม่ใช่อีกฉา หากแต่นึกน้อยเนื้อต่ำใจในวาสนาของตนเองขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

สภาไม่เคยฐานะดีอย่างเขา พ่อของสภาเป็นเพียงข้าราชการที่โตเต้าขึ้นมา ซ้ำ ๆ แล้วมาเป็นใหญ่ ครั้งสุดท้ายในตำแหน่งผู้อำนวยการกอง จากนั้นก็ปลด เกษียณ กินบำนาญ มีที่ดินแค่ร้อยตารางวา บ้านไม้หนึ่งหลัง แล้วไม่เคยมีสิ่งใด อีกเลย ที่ดินผืนนี้ก็ซื้อผ่อนตั้งแต่ตารางวาละร้อยบาท ด้วยเงินสวัสดิการของกรม ปลุกบ้านอีกหนึ่งหลังก็ด้วยเงินจากกองทุนนั้น ส่วนนางลำพูนจบการศึกษาแค่มัธยม

สี่ ครองชีวิตในฐานะแม่บ้านมาโดยตลอด ไม่เคยออกไปทำงานที่ใด งานพิเศษที่ทำอยู่อย่างถนัดนักหนักก็คือทำของควาหวานส่งขายตามร้านค้าต่างๆบ้าง แต่ก็มิใช่กิจการใหญ่ ‘เอาแค่ช่วยค่าใช้จ่ายในบ้าน’ นั่นคือจุดมุ่งหมาย

ภายในครัวเรือนหลังนี้ มิได้เป็นระเบียบ ‘เรียบร้อย’ อย่างบ้านเขาเอง มีข้าว-ของสารพันแอ่ต้อยตามชั้นและโต๊ะ ตามตู้และหิ้ง เหมือนบ้านไทยโบราณ แต่ข้าวของเหล่านั้นได้ปรุงแต่งให้ห้องหับต่างๆที่แลเห็นเป็นบ้านที่มีชีวิตจิตใจ ไม่ใช่ ‘บ้านติดลูกไม้’ อย่างบ้านเขา

คนในบ้านก็เหมือนกัน ไม่ใช่ ‘คนติดลูกไม้’ อย่างพ่อแม่เขา!

“ใช่...ผู้หญิง” สองเมืองพยักหน้า

“เมื่อไหร่จะได้ลงเอยซักที” สภาถาม “แกคงมาซึกย์สิบคนเห็นจะได้แล้วมั้ง”

“ก็ต้องเลือกหน่อยละ” นายเพียรพูดหัวเราะๆ

“ให้ได้อย่างเฟื่องนะคะ” สะใภ้ร่างเล็กบางผิวสองสีนัยน์ตากลมแจ้วบอก

สภาเอาข้อคอกตั้งขึ้นบนไหล่ภรรยา แล้วตกลงไปอย่างแก้งๆ

“เรานะหรือดี งอนจะตายซัก พุดอะไรนิต เป็นทำหน้าที่เหมือนตะขอ”

“โอ๊ย...เจ็บ เจ็บนะภา” เฟื่องแก้วร้องพลางกระเถิบออกห่างทำเสียงแจ้งอดแบบเด็ก “ชอบแก้งค์เค้าเรื่อยเลย”

สองเมืองถอนใจเบาๆ เมื่อเบนสายตาดจากภาพน่ารักของผิวเมีย

“ก็คงต่อไปเรื่อย ๆ จะเป็นไงไป”

“เดี๋ยวก็เรื่อยไปจนสี่สิบหรือหก” เพื่อนเขาว่า

“สี่สิบก็สี่สิบซี” สองเมืองตอบอย่างไม่ยินดียินร้าย “ถ้าแต่งแล้วดีไม่ได้ก็ไม่แต่ง”

“ทำมี่ยถึงจะดีไม่ได้” นางลำพูลากเสียง “มันต้องจะดีเข้าคนละน่าลูก”

“เขาดี เราก็ก่เกิดไม่ดีพอสำหรับเขา นี่ซีแม่ เป็นปัญหา”

ทั้งพ่อและแม่ของสภาพินิจดูผู้พูด...อดเวทนาไม่ได้เลย เมื่อคิดถึงบาดแผลฉกรรจ์ของชายหนุ่มที่นั่งตรงหน้า...ดีเท่าไรแล้วที่เขาไม่ปริตไปกว่านี้

ทุกคนในบ้านนี้รู้ดีว่า ชีวิตสองเมืองนั้นลงตัวยาก เขาจะต้องพบผู้หญิงที่

เข้าใจเขาเพียงพอ และไม่มองดูเขาแค่บ้านราคาแปดล้านบาทหรือธุรกิจอื่นที่เขา มี
 “แล้วไปหา ‘แม่’ มั่งหรือเปล่า” นางล้าพวยขึ้นอีกด้วยส้อมเสียงค่อนข้าง
 อ้อมแอ้ม

“เปล่าอะ” เขาตอบหน้าตาเฉย “ผมไม่อยากไปหรอก แล้วก็ไม่เห็นมีความ
 จำเป็นจะต้องไปด้วย ‘เขา’ ก็สบายนี่ซะแม่ มีชีวิตเลิศหรูต่าง ๆ ด้วเขาก็ออก...”

“นี่...เธอช่วยลงไปซิงโอเลี้ยงให้กินแก้วได้ไหม” ฝ่ายพ่อเป็นผู้ลบล้างบรรยากาศ
 ที่เริ่มจะ ‘รุนแรง’ นางล้าพวยจึงได้คิด เธอมักเผลอบ่อย ๆ จนอยากจะทำโทษ
 ตนเอง

“เมื่องเอากาแฟร้อนใหม่ลูก ภากับทศละ แม่จะได้เลยยกขึ้นมาให้”

“งั้นเฟื่องลงไปช่วยแม่ดีกว่า” เฟื่องแก้วตามลงไปติด ๆ พอถึงบันไดชั้น
 สุดท้ายก็จับแขนมารดาสามีไว้ พลาถามว่า

“ทำไมคุณเมืองเขาเรียกแม่เขายังงั้นคะ ตั้งแต่เฟื่องเจอเขา ก็ยังไม่เคยได้
 ยินเขาเอ่ยถึงแม่เขาเลย เฟื่องวันนี้แหละ แต่ทำเสียงน่าเกลียดจริง ๆ”

“แม่ไม่ดีเอง” นางล้าพวยพูดพลาเปิดไฟในห้องเล็ก ๆ ที่มีประตูต่อจากห้อง
 กลาง เป็นที่ตั้งตู้เย็น ตู้ติดผนัง ชั้นวางเครื่องดื่มต่าง ๆ และกาน้ำร้อนทรงสูง
 “ไม่น่าไปสะกิด”

“ก็รู้อะว่าไม่รักพ่อไม่รักแม่” เฟื่องแก้วลงเสียง “เมื่อไม่รักก็ไม่น่าจะลบหลู่
 เฟื่องเกลียดคนลบหลู่พ่อแม่”

“อาจจะไม่ได้ตั้งใจหรอก” แม่ด้วกลบเกลื่อน เนื่องด้วยไม่ชอบฟังใครตำหนิ
 สองเมือง...แม้ว่า...ดูเหมือนมีเหตุผลควรตำหนิ หากแต่เธอเห็นเขามานาน รู้จัก
 เข้าใจเขาดีและลึกซึ้งเพียงพอ จึงเห็นว่าถ้อยคำเช่นนี้ บางคราวก็สมเหตุสมผล
 “ช่างปะไรเฟื่อง ให้เขาได้ระบายออกมาบ้าง แม่ไม่อยากจะให้เขาเก็บอัดความในใจไว้
 มากเกินไป...เมืองนะนะ เขาพูดอะไรก็พูดได้เวลาานี้ เราทุกคนฟังเขาได้แล้วก็
 ชอบให้เขาพูด สบายอกพ่อแม่ไว้เลยเชื่อว่า เวลาเมืองพูดอะไรถึงพ่อแม่เขา ให้
 พยายามรับฟัง ทำความเข้าใจ อย่าติเตียนเพราะตาภาเขาคิดว่า เพื่อนเขาไม่ผิด
 ผิดที่พ่อแม่”

“คุณเมืองนี้ ดูท่าเขารักแม่จังนะคะ”

“เขารักคนในบ้านเรานี้ทุกคนเลยแหละ” นางลำพูนพูด พลังดักฟังกาแพหยอดตามถั่ว แล้วยกชั้นรอกที่ก้อกเล็ก ๆ ของกระตักทรงสูง กदन้าร้อนในนั้นลงมา เพียงแก้วเป็นผู้รับไปต้กนมข้นใสแล้วคนอีกทีหนึ่ง จากนั้นก็ยกวางเรียงในถาด “ดูเหมือนนะ...ในชีวิตเขา ก็คงรักอาที่อยู่ด้วยเวลานั้นคนนึง กับรักนายภาก็คน แล้วก็พ่อแม่ภาก็เท่านั้นเอง”

“คนที่ขาดความรักนี้ เป็นคนน่ากลัวนะคะแม่ ไม่น่าอยู่ด้วยเลย”

“แม่ว่าน่าสงสารมากกว่า”

“แม่รักเขานะซีคะ”

“รักมาก สงสารมาก...นี่...พูด ๆแล้วยังอยากจะร้องไห้เลยนะเฟื่อง” แม่หัวหล่อนผู้ไม่มีลักษณะของ ‘แม่หัว’ เลย คล้ายแม่ตัวเองมากกว่า เอ่ยด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเครือ “ชีวิตเขาอาภัพมาก”

“เฟื่องทราบคะ...แต่ถ้าเป็นเฟื่องนะ เฟื่องมีความสามารถยั้งเฟื่องก็ไม่เห็นอยากจะย้อนไปนึกถึงเลย ลืมมันเสียดีกว่า ไม่งั้นมันก็ขุ่นใจหงุดหงิด ไม่เป็นสุขอยู่นั่นเอง” หล่อนพูดพลางถ้อถาดขึ้นข้างบน แจกถ้วยกาแฟร้อนกับไอเลี้ยงให้คนทั้งสาม ส่วนนางลำพูนถือจานคุกกี้ตามมาวางไว้ตรงกลางพื้นอย่างไม่มีพิธีรีตอง

สองเมืองหยิบคุกกี้เข้าปาก เมื่อมาถึงที่นี่...ไม่ว่าจะเป็นถ้วยเตี้ยวราดหน้าข้าวผัดโปะด้วยไข่ดาว หมูย่าง หมูทอด น้ำพริกปลาหู...ดูเอร็ดอร่อยไปหมดสำหรับเขา สองเมืองจะรู้สึกว่ามันคือ ‘อาหาร’ ที่แท้จริง

เนื่องจากความเป็นธรรมชาติของบ้านและของคน

“นี่อาหรือเปล่าว่าเมืองค่างนี้” นางลำพูนถามขึ้นอีก

“บอกไว้แล้วฮะ”

“ดินะ ปลุกตึกใหญ่ ๆ ให้อาอยู่กับคนใช้ ตัวเองตะลอนไปไหนก็ไม่รู้” นายเพียรเปรยพลางดูไอเลี้ยง

“ไม่เป็นไรหรอก สมัยนี้เขาปลุกบ้านไว้ให้คนอื่นอยู่ทั้งนั้นแหละ” สภาว่า “แกไม่ยอมอยู่ ก็มาอยู่นี้ได้”

“ใช่...รามันคนชอบอยู่บ้านคนอื่น แล้วให้คนอื่นอยู่บ้านตัวเอง” สองเมืองยอมรับ “บ้านคนอื่นก็ไม่ใช่บ้านใครสักหน่อย ยิ่งใจ ก็เป็นบ้านนี้วันยังค่ำ”

“พรุ่งนี้อย่ารีบกลับนะ เมือง ตอนกลางวันแม่จะทำข้าวมันไก่เลี้ยง”

“แม่” สภาอโศกลิน “ขอทีได้ไหม หน้าผมจะเป็นไก่ออยู่แล้ว”

แม่เขาหัวร่ออหอย

“จริงๆนี่ แม่ ข้าวกลางวันที่บ้านนี่นะ เวลาไม่มีอะไรกิน ก็ข้าวมันไก่
นี่แหละ”

“เธอ...ไม่รู้” นางลำพูนยังคงหัวเราะไม่จบ “เฮ้! นั่นจะกินอะไรกันล่ะ”

“เมือง นายเลือกดี ๆ นะ อย่ามาจ๊ะเอ๋เอามื้อกลางวันของเราเข้า”

“เอ...ทำอะไรดี อะไรดีคะคุณ” เธอหันไปถามสามี

“ผัดไทยใส่ปูซีคะ แม่ แซ่กจะผัดไทยใส่กุ้งจานละยี่สิบบาทแถวๆที่ทำงาน
เฟื่อง”

“ตายแล้ว...ผัดไทยอะไรกัน จานละยี่สิบ”

“ใส่กุ้งแซ่บวัยใจคะ ทำไมจะไม่ได้”

“คุณเฟื่องอยากทานจริงๆหรือ ผัดไทยใส่ปูนะ”

“ก็ถ้าคุณเมืองอยาก เฟื่องก็โอเคคะ”

“งั้นพรุ่งนี้แม่ซื้อปูแต่เช้านะแม่นะ” เขาตั้งกระเป๋าใส่ของออกมาแต่นางลำพูน
ยกมือห้าม

“ไม่ต้อง เมือง เอาเก็บซะ แม่จัดการเอง เอาเก็บ”

“ไม่หรอก แม่ ปูแพง ผมช่วยแม่ซื้อปู”

“ไม่เอา...เอาเก็บ” นางลำพูนบอกสั้นๆ “อย่ามาทำเป็นเศรษฐีที่นั่นนะ เคย
ยังงี้ก็ยังไม่”

“ก็ผมอยากกินปูนี้แม่ คุณเฟื่องพูดถึงปู ผมเลยอยากกินปูสองกระตอง
ขึ้นมาติดหมัดเลย”

“หน้านี้มีหรือปูสองกระตอง”

“งั้นพรุ่งนี้เข้าไปตลาดเก่ากัน เอาไหมแม่ ไปซื้อปูทะเล”

“ไป...ไปไหมคะ คุณ...”

“ไปสิ...”

มีเสียงไปและไปอีกสองเสียง แล้วทุกดวงหน้าก็มีแต่ความกระตือรือร้น